

# Främmande språk

Av Gösta Stenroos

**H**ur länge man än lever känner man samma glada förvåning, när man plötsligt hör en person tala sanning: sanning i fråga om sådant där det liksom är vedertaget att alla ska fara med lögn. "Det är ingen skillnad för mig att läsa engelska eller tyska eller svenska", sägs det även av folk som annars inte ljuger mer än de flesta. Jo, det är skillnad: sätt någon av Thomas Manns romaner i händerna på dem, eller gamle Shakespeare, och låt dem se! Hur många unga herrar och damer (kanske oftare unga herrar, ty driften att göra sig märkvärdig är ju starkare hos dem) har inte kommit hem efter fyra månaders utlandsvistelse och låtit påskina att nu talar de det främmande språket flytande. Att tala flytande: det är att tala som en infödd som fått öva sig från morgon till kväll genom barndom och ungdom, innan han fått ett någorlunda rikt ordförråd och ett någorlunda utvecklat sinne för nyanser. Ingen påstår att han är utlärd skeppsbyggare efter ett par år på Teknis. Däremot är det överenskommet att vi alla talar engelska ganska flytande efter ett par månader i London. I själva verket talar vi ganska dåligt. Vi ligger för avsides, har för sparsamt återkommande tillfällen till övning. Man behöver bara vistas bland holländare och schweizare för att märka skillnaden i språkkunskaper mellan dem och oss.

också led av hettan. Tack vare honom kunde jag ta en om också blygsam del i konversationen, när jag första gången var på utfärd i turistbuss uppåt bergen: jag svarade alla personer, som sade något åt mig, att det skulle bli oväder. Till slut kom färdledaren och talade till mig med förargade gester, och jag förstod så småningom att en gammal dam hade velat att man skulle vända om hem.

△

Det finns verkligen ett sätt som gör att man talar främmande språk en smula bättre än annars, men det får användas med någon försiktighet, och jag är inte säker på att det kommer att bli till verklig nytta för Corinna (som jag gärna skulle vilja göra en tjänst till tack för hennes roliga artikel). Det kan tänkas kongresser, där det vore helt olämpligt. Jag lärde mig det inte hos madame Dujardin utan några månader senare, då jag kommit till Montpellier och bodde hos monsieur Perrin, som var vinhandlare men också innehavare av ett studentpensionat. Han hade ansikte som en rosig sagokejsare men korta ben och liten hullig figur, vilket gjorde att allt imperialt hos honom tycktes förflyktigas så snart han reste sig. Hans andra inackorderingar var två greker och en fransman. En dag var den ene av grekerna förkyld, och på kvällen förklarade hans landsman och den franske

△

Därför var det mycket välgörande att höra Corinna berätta hur hon känner det på kongresser. Många känner det som hon, men ingen har veterligen talat om det. När jag numera ska försöka säga någonting på franska, ett språk som jag en gång före kriget och den stora avspärrningen kunnat trassla mig fram på till billigt husbehov, brukar jag finna att det plötsligt har blivit varmt i rummet, förfärligt varmt, nästan lika varmt som när jag för ett kvartssekel sedan kom nedresande till Grenoble, till en värme av 37 grader, och introducerades vid madame Dujardins pensionsbord och skulle svara på hennes makes frågor om min resa. Han var nästan blind men hjälpte till genom att konversera oss. Han frågade alltid, när man kom in till lunch eller middag, om man hade arbetat bra, och därpå övergick han till att tala om vädret: vanligen uttryckte han en glad förmodan att det skulle bli oväder. Kanske han

studenten att nu skulle det köpas medicin åt honom. Vi gick ut och köpte medicinen. Den bestod av skotsk visky och med denna och den sjuke installerade vi oss i monsieur Perrins matsal på nedre botten. Någon gång på förmiddagen blev monsieur Perrin plötsligt synlig i trappan som ledde ned från sovrummen. Han var iförd en fotsid nattskjorta broderad med rött kråkspark, en dräkt som på ett egendomligt sätt förlängde hans figur och för en gångs skull kom honom att se ut som en gående kejsare, samtidigt som den väckte mjuka minnen från ens barnkammarår. Jag steg upp på min stol och höll tal till honom.

Vid lunchen nästa förmiddag var stämningen inte vad den brukade vara. Greken var fortfarande förkyld. Monsieur Perrin förklarade med sydfransk eftertrycklighet att vi gärna fick dricka ett par buteljer vin i hans matsal och även ett glas god konjak. Skotsk whisky fick vi dricka någon annanstans. "Men", tillade han och gav mig en blick, "jag måste erkänna att ni talade en utmärkt franska i natt, absolut olik den franska som ni talar när ni är nykter".

*Lyrikdebut*

*som intresserar*



# Främmande språk

Av Gösta Stenroos

Hur länge man än lever känner man samma glada förvåning, när man plötsligt hör en person tala sanning: sanning i fråga om sådant där det liksom är vedertaget att alla ska fara med lögn. "Det är ingen skillnad för mig att läsa engelska eller tyska eller svenska", sägs det även av folk som annars inte ljuger mer än de flesta. Jo, det är skillnad: sätt någon av Thomas Manns romaner i händerna på dem, eller gamle Shakespeare, och låt dem se! Hur många unga herrar och damer (kanske oftare unga herrar, ty driften att göra sig märkvärdig är ju starkare hos dem) har inte kommit hem efter fyra månaders utlandsvistelse och låtit påskina att nu talar de det främmande språket flytande. Att tala flytande: det är att tala som en infödd som fått öva sig från morgon till kväll genom barndom och ungdom, innan han fått ett någorlunda rikt ordförråd och ett någorlunda utvecklat sinne för nyanser. Ingen påstår att han är utlärd skeppsbyggare efter ett par år på Teknis. Däremot är det överenskommet att vi alla talar engelska ganska flytande efter ett par månader i London. I själva verket talar vi ganska dåligt. Vi ligger för avsides, har för sparsamt återkommande tillfäll till övning. Man behöver bara vistas bland holländare och schweizare för att märka skillnaden i språkkunskaper mellan dem och oss.

△

Därför var det mycket välgörande att höra Corinna berätta hur hon känner det på kongresser. Många känner det som hon, men ingen har veterligen talat om det. När jag numera ska försöka säga någonting på franska, ett språk som jag en gång före kriget och den stora avspärrningen kunnat trassla mig fram på till billigt husbehov, brukar jag finna att det plötsligt har blivit varmt i rummet, förfärligt varmt, nästan lika varmt som när jag för ett kvartssekel sedan kom nedresande till Grenoble, till en värme av 37 grader, och introducerades vid madame Dujardins pensionsbord och skulle svara på hennes makes frågor om min resa. Han var nästan blind men hjälpte till genom att konversera oss. Han frågade alltid, när man kom in till lunch eller middag, om man hade arbetat bra, och därpå övergick han till att tala om vädret: vanligen uttryckte han en glad förmodan att det skulle bli oväder. Kanske han

också led av hettan. Tack vare honom kunde jag ta en om också blygsam del i konversationen, när jag första gången var på utfärd i turistbuss uppåt bergen: jag svarade alla personer, som sade något åt mig, att det skulle bli oväder. Till slut kom färdledaren och talade till mig med förargade gester, och jag förstod så småningom att en gammal dam hade velat att man skulle vända om hem.

△

Det finns verkligen ett sätt som gör att man talar främmande språk en smula bättre än annars, men det får användas med någon försiktighet, och jag är inte säker på att det kommer att bli till verklig nytta för Corinna (som jag gärna skulle vilja göra en tjänst till tack för hennes roliga artikel). Det kan tänkas kongresser, där det vore helt olämpligt. Jag lärde mig det inte hos madame Dujardin utan några månader senare, då jag kommit till Montpellier och bodde hos monsieur Perrin, som var vinhandlare men också innehavare av ett studentpensionat. Han hade ansikte som en rosig sagokejsare men korta ben och liten huggig figur, vilket gjorde att allt imperiskt hos honom tycktes förflyktigas så snart han reste sig. Hans andra inackorderingar var två greker och en fransman. En dag var den ene av grekerna förkyld, och på kvällen förklarade hans landsman och den franske studenten att nu skulle det köpas medicin åt honom. Vi gick ut och köpte medicinen. Den bestod av skotsk visky och med denna och den sjuke installerade vi oss i monsieur Perrins matsal på nedre botten. Någon gång på förmiddagen blev monsieur Perrin plötsligt synlig i trappan som ledde ned från sovrummen. Han var iförd en fotsid nattskjorta broderad med rött kråkspark, en dräkt som på ett egendomligt sätt förlängde hans figur och för en gångs skull kom honom att se ut som en gående kejsare, samtidigt som den väckte mjuka minnen från ens barnkammarår. Jag steg upp på min stol och höll tal till honom.

Vid lunchen nästa förmiddag var stämningen inte vad den brukade vara. Greken var fortfarande förkyld. Monsieur Perrin förklarade med sydfransk eftertrycklighet att vi gärna fick dricka ett par buteljer vin i hans matsal och även ett glas god konjak. Skotsk whisky fick vi dricka någon annanstans. "Men", tillade han och gav mig en blick, "jag måste erkänna att ni talade en utmärkt franska i natt, absolut olik den franska som ni talar när ni är nykter".

**Lyrikdebut**

som intresserar